

Народився 11 грудня 1899 р. у м. Богородьці Харківської області в сім'ї кравця. Малий Микола обожнював слухати казкові розповіді батька про відважних воїнів, які часто рятували від лиходіїв цілий світ, завжди творили добро. Вже тоді хлопець зрозумів, що сміливість і завзятість — магічний талісман, перед яким труднощі та перешкоди зникають у повітрі. Вони стали незмінними супутниками його життя.

У 1917 р. вступив на механічний факультет Харківського технологічного інституту. Та був змушений припинити навчання і працювати в депо кочегаром.

Із 1925 р. М. М. Чупіс впевнено рухався кар'єрними сходами, обіймаючи посади начальника вечірнього робітничого механічного технікуму Південної залізниці у м. Харкові (1925), завідувача фабрично-заводського училища (1926), заступника директора з навчальної роботи навчального комбінату Південної залізниці (1931).

У 1931 р. став випускником механічного факультету Харківського технологічного інституту, здобувши кваліфікацію інженера-механіка з холодної обробки металів. Після закінчення цього вишу працював головним ре-

ЧУПІС

Микола Максимович

*Директор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1933–1937 рр.,
кандидат технічних наук,
доцент*

дактором об'єднаного науково-технічного видавництва України в м. Харкові (1932), завідувачем кафедри технології металів Харківського інституту інженерів залізничного транспорту ім. С. М. Кірова (1932).

Із 1933 до 1937 рр. обіймав посаду директора Харківського автомобільно-дорожнього інституту. Також був завідувачем кафедри технології металів ХАДІ. У лютому 1934 р. призначений на посаду доцента, читав лекції з дисципліни «Організація авторемонтних підприємств».

У грудні 1937 р. став ректором Київського державного університету. У 1939 р. працював директором Харківського заводу ім. Т. Г. Шевченка.

Із 1940 р. працював на партійних посадах. У 1947 р. призначений директором Харківського інституту механізації та електрифікації сільського господарства, а у 1949 р. — ректором Харківського інженерно-будівельного інституту.

Нагороджений двома орденами Трудового Червоного Прапора, медаллю «За доблесну працю у Другій світовій війні 1941–1945 рр.».

Помер 18 березня 1976 р.

Народився у 1902 р. у м. Мінську (Білорусь). Турботливі та люблячі батьки завжди наголошували на тому, що людина створена для щастя, як птах для польоту, а щастя — привілей займатися тією справою, яку любиш. Анатолій Павлович із дитинства захоплювався технікою, тому вибір майбутньої професії був очевидним.

Із 1924 до 1926 р. працював слюсарем у локомотивному депо «Жовтень». Упродовж 1926–1930 рр. навчався у Харківському експлуатаційно-тяговому інституті інженерів залізничного транспорту. Із 1932 до 1933 р. обіймав посаду доцента кафедри теплотехніки цього вишу.

У 1934 р. А. П. Хмельницький працював інспектором відділу навчальних закладів Головного управління шосейних доріг Народного комісаріату внутрішніх справ колишнього Союзу. Водночас був запрошений на посаду доцента кафедри двигунів Харківського автомобільно-дорожнього інституту. Згодом став деканом автомобільного факультету, а з 1938 р. — доцентом кафедри автомобілів і тракторів. Із 1937 до 1941 р. був директором ХАДІ. На долю А. П. Хмельницького випало нелегке випробування — очолювати

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ Анатолій Павлович

*Директор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1937–1941 рр.,
доцент*

інститут в останні місяці перед початком Другої світової війни. Завдяки Анатолію Павловичу було створено три технічні загони, два з яких займалися технічною розвідкою доріг навколо Харкова та робили протитанкові окопи, а один здійснював укріплення аеродромів Харкова і Чугуєва.

Під його керівництвом було повністю евакуйовано персонал, устаткування, бібліотеку, архів та лабораторії ХАДІ до Саратовського автомобільного інституту. Для цього він придбав вагон та кілька вантажних машин. Після закінчення війни за сприяння А. П. Хмельницького майже все майно ХАДІ було повернено до Харкова.

У 1942 р. Анатолій Павлович був начальником другого дорожнього відділу Управління дорожньої та автотранспортної служби Північнокавказького фронту,

у 1947 р. — начальником Головного управління будівельних вищих закладів освіти Міністерства вищої освіти колишнього Союзу. Також обіймав відповідальні посади при Академії наук колишнього Союзу.

За непідтвердженими даними загинув 17 жовтня 1958 р. в авіакатастрофі.